

Покрив зламаних

КУПИТИ

Вживши, відома молода мисткиня Еделін Браянт тікає з рідного міста, щоб її життя продовжилося. Проте вона лише виглядала так, немов готова зламатися будь-якої секунди, чи в неї вже не лишилося сил для подальшої боротьби, для життя?

Дівчина відмовилася від усього, що мала, і перетворилася на ніщо. Від її минулого не залишилося навіть імені. Із підробленими документами, ранами по всьому тілу й тріщинами на душі, Еделін починає нове життя. І коли нарешті дозволяє собі прийняти майбутнє — її таємницю розкривають. А згодом і саме минуле наздоганяє її...

Чи зможе хтось берегти її від себе самої?

Пролог

Еделін

Зараз

Я раптово підірвалася з ліжка від несподіваного скреготу і ще зляканіше, ніж це було вві сні, озирнулася навсібіч. Широко розплющені очі вбирали у себе темряву. Серце в грудях стугоніло, як знавісніле. Я відчувала, як холодний піт стікає по шиї і спині, як мокрі пасма волосся липли до обличчя. Бридота. Знадобилося кілька хвилин, які щоразу здавалися годинами, щоб зрозуміти, де я.

Я більше не в Спрингфілді.

Лячний звук повторився, і це змусило мене знову здригнутися. Врешті я сконцентрувалася й знайшла джерело шуму, який цієї ночі перервав мій незмінний кошмар і не дозволив відчути той останній удар.

Надворі глуха ніч. У прочинене вікно впиралися гілки клена й неприємним пронизливим звуком різали слух. Листя на них заледве встигло розпуститися. Здійнявся вітер — і в кімнату залетів легкий океанський бриз. Я глибоко вдихнула солоне повітря, і серцебиття поступово ставало рівнішим.

Я тут.

Я не витримала, коли під футболкою стекла чергова крапля поту, — зі злістю стягнула її, ледь горловину не розірвавши. Це не було б чимось новим. У мене вже є цілий арсенал ганчір'я розмаїтих кольорів для прибирання.

Як же мене це дістало!

Щоночі хоча б раз, а то й кілька разів, я прокидалася спітніла й липка від безперервних жахів. Від того як щоразу після пробудження калатало серце, грудна клітка відчувалася не за розміром.

Я роздратовано витерла обличчя й шию вологою тканиною і, не встаючи з ліжка, кинула її прямо у ванну кімнату на купу таких само футболок. Ця гора росла щоночі.

Знову все повторилося. Спочатку я прокидалася від поганого сну, потім прокручувала в голові вервечку питань, де замикало: «Коли ж у нашому з ним житті все пішло не так?» Я розбирала питання за питанням, повільно й болісно ступаючи, а потім з гіркотою осікалася, тому що головна відповідь мені була зовсім не до вподоби. Я не хотіла її визнавати. Та й зараз не визнаю. Тому далі боролася зі своїм здоровим глуздом і шукала виправдання тому, що сталося. Порпалася в правді, що давно прогнила.

Він змінився. Іноді мені здавалося, що до невпізнанності. Я все мучила себе питанням, чи справді це все ще та людина, за яку я вийшла заміж у церкві на околиці Спрингфілда. Ззовні вона більше скидалася на комору, ніж на місце, де ти маєш відчувати присутність Бога. Коли ж Раян привіз мене туди вперше, мені не вдалося приховати розчарування, попри всі мої титанічні зусилля. Не так я собі уявляла місце, де має розпочатися новий етап нашого життя, де ми станемо сім'єю. Він так голосно розсміявся, коли побачив гримасу відрази на моєму обличчі, що на додачу до спотвореного виразу ще й щоки зашарілися від сорому.

Часом я все ще чую його щасливий сміх.

П'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ

— Кохана, — з ніжністю промовив Раян, — давай без вердиктів.

— Тоді не варто було обирати таке відстійне місце, — перебиваю я, і він знову заходить сміхом.

Буркочу собі під ніс «пробачте» — раптом хтось там зверху почув мої слова.

— Ти ще не була всередині. Обіцяю, твоє перше враження зміниться.

— Бо стане ще гіршим? — фиркаю у відповідь.

— Ходімо, — його рука міцно хапає мою, і він швидко тягне мене всередину, бо знає, що я вже склала подумки план втечі із цього антивесільного місця.

Варто було мені переступити поріг, як я усвідомила: Раян укотре виявився правий. Це трапляється нечасто, але зараз мене анітрохи не дратувала його

праота.

Від такого різкого контрасту я застигла в здивуванні. В уяві зринали десятки, сотні картинок із чудових місць, де мені тільки доводилося побувати, але жодне з них не було таким незрівнянним. Навіть віддалено.

Я відчула дотик на підборідді й те, як воно почало підійматися: Раян із самовдоволеною усмішкою закрив мою відвислу щелепу. Вдячна йому за це, бо мені не вдалося б стулити рота, навіть якби я дуже цього хотіла.

— Тут так гарно, — нарешті промовила я і в глибокому поцілунку притиснулася до губ майбутнього чоловіка. — Ідеальнішого місця просто не існує.

— Радий це чути, Еделін, — зухвала усмішка на його обличчі поступилася ніжності, і я зрозуміла, що він доклав багато зусиль, щоб відшукати цю церкву й догодити мені.

— Дякую, — я поклала долоню на його колючу щоку й знову поцілувала, — для мене це важливо.

У його очах спалахнуло ще більше кохання до мене. Я відчула, як під пальцями прокочується хвиля жару, і хоч за щетиною неможливо побачити легку барву зніяковіння — я знала, що він зашарівся. Як і щоразу, коли йому хтось дякував. І я таки мала рацію: Раян почав віджартовуватися, щоб не розгубити своєї мужності.

Я надто добре його знаю.

— Ну це ж важливий день і для мене, хіба ні? — він кашлянув й незграбно усміхнувся.

— Раяне?

— Еделін? — передразнив він мене таким само серйозним тоном.

— Знаєси, говорити «будь ласка» досить просто. Варто тільки спробувати. Впевнена, у тебе все вийде.

— Наступного разу скористаюся твоєю порадою, — криво усміхнувся Раян, сідаючи на одну з масивних світло-сірих лавок.

Я закотила очі й залишила цю очевидно програшну справу: сперечатися з ним марно. Утім, як і зі мною. Ми з ним в минулому житті точно були двома впертими баранами.

Мені не потрібно було обертатися, аби переконатися, що Раян спостерігав за кожним моїм рухом, — надто вже йому полюбився вид іззаду, — поки я споглядала красу цього місяця.

Стіни й стеля церкви були пофарбовані в сліпуче білий. Яскраві промені пробивалися крізь високі вікна з витонченими рамами та заливали простір сонячним світлом, а все навколо мерехтіло перламутром. Я ніколи раніше не бачила, щоб у звичайних церквах використовували подібні фарби. Підлога була викладена світлою мармуровою плиткою, яка так само грайливо відливала на сонці. Навколо — лиш ніжність і невагомість. Умиротворення.

У самому центрі цієї виняткової краси стояв величний орган, срібні труби якого сягали самої стелі, а там зникали серед яскравих скелець вітража. Сонце було в найвищій точці своєї денної подорожі, тож над нами створювалася неймовірна гра світла. Яскраві спалахи барв зливалися із сяйвом срібла й нагадували фантастичний калейдоскоп.

Тільки тихий голос Раяна біля мого вуха змусив відірвати погляд від магії, що відбувалася над головою.

— Дивовижно, правда? — він обійняв мене ззаду, м'які губи торкнулися моєї шиї.

— Правда, Раяне, — блаженна усмішка розквітла на моєму обличчі, - правда.

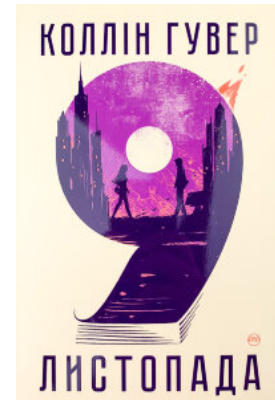
Рекомендована література

Кафе на краю світу

Шопенгауер як ліки

9 листопада

Я ненавиджу тебе, але не покидай мене. Як жити з «важкими» людьми

Лейла

Емоційний спадок. Як подолати травматичний досвід

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ